

1897-05-01

OPHAVSPERSON/NØGLEPERSON

Alfred Ipsen

FAKTA

Dokumenttype:
Kantate

Sprog:
Dansk

Afsendersted:
København

Arkivplacering:
Carlsberg Arkiv

Emneord:
Ny Carlsberg Glyptotek

DOKUMENTINDHOLD

Kantate af Alfred Ipsen med musik af N.W. Gade afsunget ved åbningen af Ny Carlsberg Glyptotek og Den Internationale Kunstudstilling 1. maj 1897.

VED INDVIELSEN AF
NY CARLSBERG GLYPTOTEK

OG AABNINGEN AF
DEN INTERNATIONALE
KUNSTUDSTILLING

I KJØBENHAVN 1897

DEN 1. MAJ 1897

Tekst: ALFRED IPSEN
Musik: N. W. GADE

I.

Velkommen til Mødet fra Øst og Vest
hver tændende Kraft, hver skabende Evne,
hver Farvernes Digter, Marmorets Præst,
der mødte til dette olympiske Stævne.
Har Blomsten i Nord kun fattig Glans,
vor Tak vil vi binde i Sejerens Krans.
Velkommen til vore lave Strande
med Hilsen fra rige, varme Lande,
fra Foraarets, Lysets og Farvens Fest.

II.

Et dobbelt Formaal samler os i Dag,
en Fest, fordi vor By i Dag har vundet
den Samling, hvortil dette Hus blev grundet,
og bragt dens Værker værdigt under Tag,
den Samling, som fra mange Verdens Dele
blev her forenet til et ordnet Hele.

Nu er den vor. Hver, som har Syn og Sind,
kan, naar han lyster, vandre frit herind,
og lytte til de hvide Aanders Tale
i disse rige, billedsmukke Sale,
og, mens han hviler ud fra Tidens Tryk,
fra Gadens Larm og Hjemmets Køkkensorger,
alt det, som ofte bøjer Mandens Ryg,
i Kunstens Land sig føle frit som Borger;
der kræves intet andet Borgerbrev,
ej akademisk eller noget andet,
end det, Naturen i vort Hjerte skrev,
den Gang den Øjets lille Hulspejl danned',
en aaben Sans, et Øje til at se
det, som er født af Skønhed og Idé.

Betragt kun Husets Enkeltheder nøje,
ti er end Huset kun som Rammen her,
dog ogsaa den et Kunstnerstempel bær,
og mange Hænders Arbejd maatte føje
sig sammen for at skænke den dens Værd.
Et Kunstens Tempel saadan er det tænkt,
roligt i Virkning, ædelt og dog strengt.

Dog dette er det halve kun af Sagen,
en anden Højtid knyttet sig til Dagen,
ti ud af Glyptotekets Aabningsfest
voksed den Tanke, som De alle vide,
om her at byde fremmede til Gæst,
og dette er Medaillens anden Side,

en Aabningsfest for dette Galleri,
vi just i denne Stund er samlet i,
hvor Væggene er smykket med Guirlander,
ikke af Foraarsblomster og af Gran,
men — med Tilladelse fra vore Grander —
af Kunst fra mangt et fremmed Land.
Som Festmarchaller for de gode gamle,
hvem Tiden længst gav Mesterskabets Daab,
en Fanevagt af Kunst man vilde samle
af dem, hvis Fremtid endnu hedder Haab.
Saa Held med Huset, I, som har det bygt!
Og Held med Huset, I, som skal det nyde!
Gid det maa mange Slægters Øjne fryde
og staa i Sekler trygt.

III.

Dog, naar den glade Skare skilles ad,
og Somrens Tid er som en Drøm forsvundet,
og naar den Blomsterkrans, som her med Flid blev bundet,
af Høstens Storme skilles Blad fra Blad,
da har vi endnu Minderne tilbage,
en Efterklang af Somrens fulde Kor,
med Glans og Duft af yppig, solvarm Jord,
der skjulte Kræfter kan for Lyset drage.
Derfor vi glade hilse hver en Gæst:
Velkommen til Foraarets, Lysets og Farvens Fest.

IV.

Mer dog vi har end Sommerminder,
naar Trækfuglskaren skilles ad,
en Skat af Kunst, som ej forsvinder,
er vundet for vor Hovedstad.
Fra Kunstens Gry, da friske Sanser
udbryder i et Jubelkor,
og til Apollo sent bekranser
et Kuld, der sprang af Danmarks Jord.
Derfor i Dag til Fest vi byde,
derfor Velkommen til Foraarets, Lysets og Farvens Fest.

V.

Held dig, vor Hovedstad, hvor Kræfter samle
sig netop nu at skabe Kunsten Ly,
med Hegn og Værn for alt det gode gamle
med Plads og Fristed for det gode ny,
Held Kunstnerne, der bryde nye Veje,
og dem, der fulgte Kunstens Vækst og Gang.
Gid aldrig Videnskab og Kunst og Sang
i Danmark savne Røgt og venlig Pleje,
saa vi altid byde:
Velkommen til Foraarets, Lysets og Farvens Fest.

VI.

I Lysets store Fædreland
er Plads til mange Sale,
hver den, som noget vil og kan,
med Frihed der tør tale.
Ej nogen gulnet Tekst
tør stanse Aandens Vækst,
just det, som staar i Brud,
forkynder højest Gud,
den Gud, som altid skaber.

Kun lidet er vort Fædreland,
i Dvale laa det længe,
til fremmed Lys vi trænge kan,
til Storhed dybt vi trænge.
Dog hver en Blomst, der gror
op af vor egen Jord,
for os er dobbelt kær
for Vidne, som den bær
om Jordens Bæreevne.

THIELES BOGTRYKKERI. KJØBENHAVN.